

ای درخور اوج! آواز تو در کوه سحر، و گیاهی به نماز.
 غم‌ها را گل کردم، پل زدم از خود تا صخره دوست.
 من هستم، و سفالینه تاریکی، و تراویدن راز ازلی.
 سر بر سنگ، و هوایی که خنک، و چناری که به فکر،
 و روانی که پر از ریزش دوست.
 خوابم چه سبک، ابر نیایش چه بلند، و چه زیبا بوتۀ
 زیست، و چه تنها من!
 تنها من، و سرانگشتم در چشمۀ یاد، و کبوترها لب آب.
 هم خنده موج، هم تن زنبوری برسبزه مرگ، و شکوهی
 در پنجه باد.
 من از تو پریم، ای روزنه باغ هم‌آهنگی کاج و من و
 ترس!
 هنگام من است، ای در به فراز، ای جاده به نیلوفر
 خاموش پیام!

¡Oh tú, ser digno de la cumbre! En la montaña del alba,
 tu canto y una planta en oración.
 Hice barro de mis penas y tendí un puente
 hasta la roca del Amigo.
 Heme ahí, con la porcelana de las tinieblas
 y el emanar del misterio eterno,
 la cabeza apoyada en la piedra; y fresco es el aire
 y un plátano que se abre al pensamiento
 y un alma llena de efusiones del Amigo.
 ¡Qué ligero es mi sueño, qué alta la nube de la oración,
 qué hermoso está el matorral de la vida, y yo qué solo!
 Sólo yo
 y la punta de mis dedos en la fuente de la memoria
 y las palomas a la orilla del agua,
 también la risa de la ola,
 el cuerpo de la abeja en la verdura de la muerte
 y el esplendor en la garra del viento.
 Soy todo brechas hacia el jardín
 de la armonía entre el pino, el pavor y yo mismo.
 Y ahora es mi Hora:
 ¡Oh puerta abierta a las alturas!
 ¡Oh camino que lleva al silente loto del mensaje!